

1 Kasım 1958 tarihinde vefat eden ünlü şair Yahya Kemal Beyatlı'nın ömrünün son aylarında her gün 9.00-11.00 nöbetini tutup şairin ihtiyaçlarını karşılayarak büyüklere saygının ne demek olduğunu gençlere öğreten kişiliktir Orhan Şaik Gökyay.

Yahya Kemal Beyatlı gibi az fakat öz şiir yazan, şiirlerinin bir kitapta toplanmasına ancak ölümünden bir-iki yıl önce izin veren ve "Bu Vatan Kimin?" adlı yaklaşık 65 şiirin bulunduğu bu kitabı görüp hayata gözlerini yuman şairdir Orhan Şaik Gökyay.

Bu Vatan Kimin şiir kitabına, gençlik dönemine ait, zayıf bulduğu, "çocuksu şeyler" dediği şiirleri koydurmayan, dizildikten sonra bütün şiirleri tek tek kontrol eden titiz şairdir Orhan Şaik Gökyay.

Anıtkabir'in ışık ve ses gösterisi düzeninin ihalesini kazanan Fransız şirketinin senaryoyu da yazmayı üstlenmek istemesi üzerine masaya yumruğunu vurup; "İşgalci bir ülkenin mensupları, işgal ettikleri ülke halkının duygu ve düşüncelerini nasıl bilebilir?" diyerek karşı çıkan ve senaryoyu yazma işini üstlenen vatansever Türk yazarı Orhan Şaik Gökyay'dır.

Dede Korkut Destanları'nı bütün yönleriyle incelediği, âdeta hiç kimseye söylenecek söz bırakmadığı dev eseri *Dedem Korkut'un Kitabı*'nı; "Bütün çalışmalarımın gurur ve berrak kaynağı eşim Ferhunde'ye ..." cümlesiyle ithaf eden saygılı koca Orhan Şaik Gökyay'dır.

Kendisine her kitap gönderene, her mektup ve tebrik yazana mutlaka cevap vererek insana saygı ve sevginin güzel örneklerini veren görgülü insandır Orhan Şaik Gökyay.

Eşinin çok güç bir doğum yapması, bebeğin ölmesi ve ikinci hamilelikte eşini kaybetme ihtimali üzerine; karısından ayrılmayan, öğrencilerini çocukları yerine koyan, tatile giderken birçok öğrencisine borç otobüs bileti parası veren, önemli bir bölümünü almayan/alamayan örnek eğitimcidir Orhan Şaik Gökyay.

Manevi ağabeyim Orhan Şaik Gökyay'ı saygıyla anıyorum. Nur içinde yatsın.

Yolunda yürüyenleri çok olsun.

ÖMÜR DEDIĞİN

Seyfettin KARAMIZRAK

Gözlerim neminde kaldı gülmenin
Çağırılmış durulmaz Sevgili Mabut
Faydası var mıdır son üzümlenin
Musalla taşında bir garip tabut

Bu ömür dediğin belki dört beş yıl
Bir saat, bir hafta bir kaç tane ay
Ölüm bir uykuymuş gelmeden aylı
Tükendi seneler inanmazsan say

Bir meyyit omuzda o giden benim
Hüzünlü bir döngü garip bir oyun
Bir zaman gülerdim tabutta tenim
Doymadım dünyaya az yere koyun

Dinlemez bilirim duymaz kulaklar
Değişmez kaderler aksa da yaşlar
Tükendi debdebem şöhret ulaklar
Vursaydım başımı nerde o taşlar

Mezarım; dar derin böyle kim açmış
Sarsmadan indirin ürkmesin beden
Son durak vakit geç fırsatlar kaçmış
Anladım doğmaya ölümmüş neden

Son görev duadır ve toprak atmak
Bir kaç el mahzunca sular bitti mi
Bekleyin,yalnızca korkutur yatmak
Bilirim gelmezler dostlar gitti mi